

## Arrest

nr. 290 140 van 13 juni 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU  
Vlasmarkt 25  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2021 dient verzoeker voor de eerste keer een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) op 3 augustus 2022. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), verworpen bij arrest nr. 282 069 van 16 december 2022.

Op 18 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer W, die verklaart te heten*

*naam : CA*

*voornaam : JD*

*geboortedatum : (...)1999*

*geboorteplaats : Bello*

*nationaliteit : Colombia*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 03/08/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 1 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*

*Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/10/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

#### **Hoger belang van het kind**

*Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.29/11/2021) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.*

#### **Gezins- en familieleven**

*Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.29/11/2021) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.*

#### **Gezondheidstoestand**

*Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."*

*Op 28 februari 2023 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 13 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *juncto* artikel 19, lid 2 en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Eerste onderdeel,*

*De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker langer in het Rijk blijft dan dat hem is toegestaan op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet.*

*Verwerende partij verwijst verder nergens uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde rekening houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de motiveringsplicht gebiedt om hieromtrent motieven op te nemen. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd en acht de aangevoerde wettelijke bepalingen geschonden nu nergens uitdrukkelijk naar artikel 74/13 Vreemdelingenwet verwezen wordt.*

*De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.*

*Tweede onderdeel,*

*Verzoeker dient met huidig verzoekschrift een beroep in tegen een bevel waarbij hij wordt gelast het Belgisch grondgebied te verlaten.*

*Hierbij gaat verweerder – zoals in bovenstaand middel al uiteen werd gezet - er niet alleen aan voorbij dat verzoeker ondertussen een privéleven ontwikkeld heeft in België, maar bovendien houdt verweerder ook geen rekening met de ernstige vrees voor vervolging uitgaande van verzoeker.*

*Het staat vast dat de bestreden beslissing een administratieve handeling is waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd.*

*De bestreden beslissing dient zoals uiteengezet te worden beschouwd als een “terugkeerbesluit” in de zin van artikel 3 punt 4 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115.*

*Artikel 13 van die richtlijn bepaalt:*

*“1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.*

*2. De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. (...)”*

*Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.*

*Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.*

Dat artikel 47 van het Handvest als volgt luidt:

*“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht*

*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*

*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*

*Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”*

Artikel 19 lid 2 van het Handvest bepaalt daarenboven:

*“Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”*

*Het privéleven van verzoeker moet in elk geval dus aan een nieuw onderzoek worden onderworpen door het bestuur en een verwijdering van het grondgebied kan pas na dit nieuwe onderzoek aan de orde zijn. Er wordt in de bestreden beslissing immers enkel naar een gehoor DVZ 29.11.2021 verwezen, hetgeen ondertussen al meer dan een jaar geleden heeft plaatsgevonden.*

Derde onderdeel,

*Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging van artikel 8 EVRM op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:*

*“(a) General principles*

*193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).*

*...*

*195. Concerning justification of an interference with a person’s private or family life, it is the Court’s established case-law that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being “in accordance with the law”, as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being “necessary in a democratic society” in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; Enea v. Italy [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and S.H. and Others v. Austria [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).*

*Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

*De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.*

*Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden."*

*Refererend naar deze rechtspraak stelt verzoeker dat hij rekening houdend met de concrete omstandigheden van zijn situatie en op basis van de vermelde 'fair balance'-toets effectief onder de toepassing van artikel 8 EVRM dient te vallen.*

*In concreto*

*Verzoeker verwijst in dit verband naar de elementen die bij het feitelijk gedeelte zijn aangehaald.*

*Verzoekers asielprocedure heeft meer dan één jaar tijd in beslag genomen. Dit is niet betwist.*

*Verzoeker ontvluchtte zijn land van herkomst omwille van vrees voor vervolging op zeer jonge leeftijd. Verzoeker heeft ondertussen een uitgebreide vriendenkring uitgebouwd die hem onvoorwaardelijk steunen. Verzoeker heeft absoluut dit kader nodig op dit moment precies omwille van zijn asielaanvraag. Met deze omstandigheid moet tenvolle rekening worden gehouden bij de 'fair-balance'-toets en bij de noodzaak om de invulling van artikel 8 EVRM concreet te doen.*

*Verzoeker voert verder aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om zijn beslissing op een afdoende en redelijke wijze te motiveren. Verzoeker meent dat hij de individuele aspecten eigen aan zijn geval, die zich verzetten tegen de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft aannemelijk gemaakt en dat verwerende partij niet kan volstaan met te verwijzen naar een gehoor DVZ dat meer dan 13 maanden voor de hier genomen bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.*

*Er heeft aldus geen zorgvuldig onderzoek met betrekking tot de situatie van verzoeker en zijn privéleven in België plaatsgevonden.*

*Verder dient bij afweging van de het individueel belang van verzoeker met het algemeen belang van de staat voor ogen te worden gehouden dat er in casu geen enkel probleem is in hoofde van verzoeker voor wat betreft de openbare orde of openbare veiligheid.*

*Artikel 8 van het EVRM wordt hier effectief geschonden, wanneer het recht op gezinsleven van verzoeker niet wordt gehonoreerd.*

*Vierde onderdeel,*

*Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.*

*Dat artikel 41 van het Handvest als volgt luidt:*

*"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

*3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”*

*Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.*

*Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.*

*Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.*

*Welnu verzoeker verwijst naar de bijzondere feitelijke omstandigheden die ontwikkeld werden in het derde onderdeel.*

*Verder benadrukt verzoeker zijn ernstige vrees voor vervolging nogmaals. Een gedwongen terugkeer zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.*

*Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de situatie van verzoeker zoals art. 74/13 Vreemdelingenwet voorschrijft.*

*Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij na zijn onafgebroken verblijf op het Belgisch grondgebied.*

*Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.*

*Daar er geen hoorrecht werd uitgeoefend zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.*

*Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest geschonden.*

*Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.*

*Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.”*

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat het CGVS op 3 augustus 2021 een negatieve beslissing heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming en dat na hoger beroep tegen voormelde beslissing de Raad het beroep heeft

verworpen. Verzoeker kwam het land binnen op 1 oktober 2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Hij betwist deze vaststellingen niet.

In weerwil van verzoekers betoog wordt in de bestreden beslissing tevens uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wordt er gemotiveerd aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker betoogt in het tweede onderdeel van het middel dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn ernstige vrees voor vervolging.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van 3 augustus 2021 van de CGVS en naar het arrest nr. 282 069 van 16 december 2022 van de Raad waarin wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Zo wordt in het voormeld arrest besloten dat *“verzoeker niet als vluchteling ‘kan’ worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”* Verzoeker brengt geen nieuwe stukken bij die het tegendeel aantonen.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, luidt:

*“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

De Raad bemerkt dat artikel 3 van het EVRM verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat werd onderzocht of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een beletsel vormen om deze beslissing te nemen (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). De motiveringsplicht houdt niet in dat wanneer verweerder een beslissing neemt omtrent de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk, hij in deze beslissing moet aangeven dat hij een onderzoek heeft gedaan omtrent de vraag of de vreemdeling op wie deze beslissing betrekking heeft in zijn land van herkomst zou kunnen worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, indien een gespecialiseerd bestuur reeds oordeelde dat dit niet het geval is. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het CGVS naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoeker en door de Raad die zich na hoger beroep nogmaals heeft gebogen over de asielmotieven. .

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze in zijn verzoekschrift uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat

hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* brengt verzoeker geen enkel element aan dat als begin van bewijs kan worden aanvaard.

Verder stelt verzoeker dat er geen onderzoek is gebeurd naar zijn privéleven en dat verweerder naar een gehoor verwijst van 29 november 2021, ondertussen meer dan een jaar geleden. Verzoeker betoogt dat hij thans een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd die hem onvoorwaardelijk steunen. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven en het volgende heeft gemotiveerd:

*“Gezins- en familieleden*

*Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.29/11/2021) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.”*

Verzoeker betwist voormeld motief niet, laat staan dat hij het weerlegt. Zoals terecht wordt gemotiveerd door de gemachtigde, verklaart verzoeker geen in België verblijvende familieleden noch minderjarige kinderen te hebben. Het staat aldus vast dat verzoeker het bestaan van een gezinsleven in België niet aannemelijk maakt. Het valt dan ook moeilijk in te zien op welke wijze verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers gezinsleven, een gezinsleven waarvan hij het bestaan niet aantoonde.

Verweerder heeft, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, weldegelijk een zorgvuldig en redelijk onderzoek gevoerd met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘privéleven’ wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

Verzoeker dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat zijn *“uitgebreide vriendenkring”* daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoeker overigens geen enkel stuk bij ter ondersteuning van zijn betoog. Met zijn vaag betoog toont verzoeker niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Hierbij dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoeker toont het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan. Verzoeker toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van



herkomst of elders op te bouwen. Een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert verder de schending aan van het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het Unierecht. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

Het staat niet ter discussie dat het hoorrecht *in casu* van toepassing is. De Raad wijst er echter op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker herhaalt dat hij zijn land ontvluchtte omwille van een vrees voor vervolging en dat hij na een jaar verblijf in België een uitgebreide vriendenkring heeft opgebouwd die hem onvoorwaardelijk steunt.

Samen met verweerder moet de Raad echter vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bepaalde inlichtingen had kunnen verschaffen die een zodanige invloed zouden hebben gehad op de besluitvorming waardoor verweerder de bestreden beslissing niet zou hebben genomen. Zoals hierboven besproken blijkt niet dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aantoont en dat zijn privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verzoekers vage betoog hieromtrent volstaat ook niet. Hij brengt geen enkel concreet bewijsstuk bij dat zijn vrees voor vervolging aantoont of die zijn "uitgebreide vriendenkring" aantoont. Aangezien verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of dat hij hier een beschermenswaardig privéleven zou hebben, valt niet in te zien hoe verweerder hiermee rekening zou hebben moeten houden. Een schending van het hoorrecht wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN